

се осмихваше, другъ се мръщѣше, третий излизаше изъ себя си и даже ругаяше. А „запрѣтното“ ходѣше отъ ржка на ржка, и, когато четателитѣ си разотиваха, Марко го намѣрваше на масата. Но нѣмаше кого да обвинишъ. Оставаше да се унищожи самото corpus delicti и да се замълчи, а, между това, Хаджи Христо повтарѣше на Марка сѣ съ по-силно и по-силно ударение:

— Гледай, внимавай, или голѣма бѣда ще стане.

Най-послѣ Марко се рѣши да хване, както и да е, пристѣпникътъ или пристѣпниците; съ такава цѣль той скри едно „запрѣтно“ и се обърна веднажъ къмъ Никола, когато този послѣдниятъ дойде, по обикновенному, вечеръ въ четалището

— Знаешъ ли, какво има? го попита той. — Какво? — Могатъ да затворятъ четалището. — Съ какво право?

— И това не би било съвсѣмъ добрѣ.

— Разбира се, нѣ. — И ние сме длѣжни да прѣдвардимъ бѣдата.

— По какъвъ начинъ? попита Никола.

— Гледай! му каза Марко, като му подаде единъ вѣстникъ, който нарочно бѣ скрилъ, за да му го покаже.

Никола, като се връщаше късно въ четалището, не бѣше видѣлъ въ ржцѣ до това време „запрѣтното“. И за това първийтъ екземпляръ, който попадна въ неговитѣ ржцѣ, му направи силно впечатление. Той разгледа на бързо листътъ и попита:

— Ти чете ли това, Марко?

— Азъ . . . нѣ . . . азъ не чета.

— Защо?

— Какъ защо? . . Азъ изпълнявамъ само това, на което съмъ се нагърбилъ, а не съмъ се обязвалъ да чета.

— Поне отъ любопитство.

— Не се иска любопитство отъ меня. Моята работа е: да гледамъ и азъ гледамъ, и при всичко това, постоянно се появяватъ издания, които нетрѣбва да се намѣрватъ въ четалището.

— Защо е тогава четалището?

— Всичкитѣ книги въ четалището трѣбва да